

Úvodní hodina

až jsem měla pocit, že se jí koutky úst snaží utéct z tváře. Znervózňovalo mě to. Nemůžu si pomoci, ale když někdo mluví skrz úsměv, mám nutkání se ošivat. Člověku se totiž tak zpitvoří hlas, že zní, jako kdyby se mu chtělo brečet, přitom ale cení zuby a oči mu září štěstím. Ta napnutá radost, kterou tím světu vnucuje, mě vždy přiváděla do rozpaků. Kdy jsem proboha začala být na něco takového alergická? (Přesně z tohoto důvodu nedokážu poslouchat například Tomáše Kluse. Ale to trochu odbočuji.)

Pro ty, kteří nevědí nebo si nejsou jisti, co je hispanistika, vysvětlím. Jedná se o obor, který studuje všechny španělsky mluvící země, jejich kulturu, historii, literaturu. A samozřejmě i španělský jazyk samotný, to znamená jeho vznik, gramatiku, lexikologii, větnou stavbu, slovtvorbu a tak dále a tak dále. Tak, to bychom měli. Ani to nebolelo.

Pamatuju si, že jsem se musela velmi soustředit, abych se nenechala ovlivnit svou, jak by řekl můj otec, moderní fobií a abych komisi odpověděla něco přijatelného. Nepamatuju si, co přesně jsem ze sebe vymáčkla. Něco ve smyslu... Ne, nepamatuju si to, opravdu ne. Vymýšlela bych si. Prostě něco, co zabralo. A teď po několika letech bych s dovolením konečně odpověděla upřímně. Kvůli tomu výhledu, drahá komise, kvůli tomu výhledu. To on za to mohl. A ne, nikdy jsem se nebála, že na to někdy doplatím jako na nedostatečnou motivaci. Naopak. Ono totiž... *Dobry důvod* je podle mě stejně nedefinovatelný a mnohotvárný výraz jako *normální*. Jenže *normální* jsme se naučili tolerovat, dokonce i respektovat, a to ve všech jeho podobách. *Dobry důvod* ještě ne. U něj zatím není ve zvyku mu tak ze široka vycházet vstříc a přijímat ho, třeba i nepochopený. Aby byl důvod *dobry*, musí být vždy pochopený všemi, proto jsem ten svůj nechtěla říkat nahlas. Rozhodně ne tehdy na přijímací zkoušce. A celkově jsem si to radši nechala pro sebe až do úspěšného dokončení studia. Teď to ale může zaznít. Vlastně stejně jako to, že jsem nikdy nepřečetla ani řádku z *Důmyslného rytíře Dona Quijota*. Ale to opět trochu odbočuji.

„Tak, Karolínó, proč se hlásíte právě k nám?“

Tahle otázka zahájila mou patnáctiminutovou přijímací zkoušku na hispanistiku. Dodnes mi rezonuje v uších. To veselí a entusiasmus, se kterým ji nejmladší členka komise pronesla, mě probralo náhle a nemile jako studený průvan.

Nechápejte mě prosím špatně. Já vím, že to myslela dobře. Bylo skvělé, jak moc se toho dne všichni profesori snažili, abychom se my, vyjukaní uchazeči, cítili v neznámých chodbách nové školy příjemně. Tedy vlastně *snažily*, zkoušely mě totiž tři ženy. Dvě z nich byly už starší dámy. Sice se mi za celou dobu zkoušení ani jednou nepodívaly do očí, ale i přesto působily vtipně a sympaticky. Jedna dokonce, mám takový pocit, na dvě minutky zamhouřila oko a probrala se, až když kolegyně vedle ní strčila do stolu, na němž se hlasitě rozkymácela její hliníková láhev. Nejmladší členka komise byla plná života a mluvila nejvíc ze všech. Usmívala se tak široce,